

RODINA JE TO NEJVÍC A SPOLEČNĚ ZVLÁDNE COKOLIV, I CHVÍLE NEJTĚŽŠÍ,

ŘÍKÁ SPOLUZAKLADATELKA ORGANIZACE
MEDICA V TŘINCI **ANDREA SZYMECEK**

**NADACE
VINCI
V ČESKÉ REPUBLICĚ**

Solidární iniciativa COVID-19

Skupina VINCI se rozhodla poskytnout podporu všem těm, kteří se ocitli v první linii koronavirové krize v nemocničním, zdravotnickém, sociálním a školním sektoru.

Tuto nouzovou operaci řídila Fondation VINCI pour la Cité, jejíž rozpočet byl doplněn o 10 milionů eur.

Nadace VINCI v České republice v této výjimečné výzvě **podpořila 31** organizací částkou **1 550 536 Kč.** ■

MEDICA se snaží, aby člověk mohl mít vždy svůj hrnek, svou postel, své blízké – a to i v době nemoci. Organizace poskytuje domácí zdravotní péči. Zdravotníci – sestry a lékař – jezdí za pacienty domů a tam, kde je jim nejlépe, kde mají své blízké, jim poskytují zdravotní péči. Kromě toho půjčuje pacientům zdravotní přístroje potřebné pro domácí prostředí, jako například koncentrátory kyslíku při dýchacích obtížích. Tyto základní činnosti doplňuje odborným sociálním poradenstvím pro pacienty a jejich rodiny a nově se také zaměřuje na vzdělávání v této oblasti.

Andreo, co vás přivedlo k založení organizace poskytující paliativní péči?

Za vznikem organizace je jako vždy tak trochu náhoda. Pokud bydlíte v Praze a pracujete v korporátu, tak o založení hospice na druhém konci republiky moc nepřemýšlíte. Stalo se však několik „náhod“ najednou – moje těhotenství, zlomená noha, několikaměsíční nechodící sádra a nemožnost postarat se o sama sebe. To vedlo k tomu, že jsem se vrátila do rodného Třince.

Moje mamka se svou kamarádkou, zdravotní sestrou, si zrovna pohrávaly s myšlenkou založit domácí péči. A já tím, že jsem ležela doma a nemohla nic dělat, jsem dostala úkol to papírově zařídit. Časem si člověk uvědomí, že až jednou

budeme my nebo naši blízcí tuto péči potřebovat, budeme si přát určitou úroveň, kvalitu a dostupnost.

Jednou z poskytovaných služeb, je mobilní hospic. Jak funguje?

Podle výzkumů provedených v České republice by si přálo zemřít doma asi 70 % lidí. Realita je dnes taková, že zhruba 70 % umírá v nemocnicích nebo jiných zařízeních. Mobilní hospic je zdravotní zařízení, které díky lékařům, sestřím, sociálním pracovníkům a dalším členům multidisciplinárního týmu umožňuje nemocným a jejich rodinám být spolu až do poslední chvíle doma.

Rodina má podporu v péči a na tým se může obrátit v jakoukoliv denní nebo noční hodinu. Jedná se o zajištění velice lidské péče o umírající a jejich rodiny doma. Hlavní myšlenkou je zachovat až do konce kvalitu života, eliminovat utrpení všeho druhu, bolesti těla i bolesti duše.

V oblasti paliativní péče se pohybujete přes 13 let. Vnímáte v této oblasti ve společnosti nějaký posun?

Pomalou se rozšiřuje skupina lidí, kteří měli možnost doprovodit své blízké a byli spolu až do poslední chvíle doma. Jsou za tuto zkušenost, která je absolutně nepřenositelná a těžko sdílitelná, velmi vděční a začínají rozšiřovat myšlenku, že být doma až do konce je normální. Pomalu, pomalíčku se daří plnit lidem i to poslední přání – být spolu až do konce.

Je oblast, kterou byste v paliativní péči chtěli změnit? Jak na tom pracujete?

Rádi bychom, aby se vrátil do společnosti pocit, že rodina je to nejdůležitější a že společně zvládne cokoli, i chvíle nejtěžší. Často se setkáváme s případy, že pacient by si velmi přál zůstat doma, ale rodina se bojí, že péči nezvládne. Pokud jsme na toto téma mluvili se příslušníky starší generace, většinou jsme zjistili, že je to pro ně tak těžké téma, že ho nechtějí vpustit do své mysli. Proto se snažíme připravit program pro děti, který by jim ukázal, jaké to je být babičkou nebo dědečkem. Pořádili jsme speciální gerontoobek – simulátor stáří. Děti díky této pomůcce velmi rychle zjistí, že poslat SMS anebo sejít schody nebude vždy tak jednoduché. Vyzkouší si na vlastní kůži, jak se cítí senioři, získají jiný pohled na to, jak se chovat k babičce nebo dědečkovi.

Je vaše organizace propojena s regionálními nemocnicemi, nebo se na vás klienti obracejí přímo?

Nejčastější informaci dostáváme z onkologických oddělení, a to v momentě, kdy pacientům oznamují, že jsou možnosti léčby vyčerpány, a předávají je do péče paliativního týmu.

Vaše práce je fyzicky i psychicky náročná. Jak se bráníte pocitu vyhoření?

Pocit bezmoci je u nás velmi častý. Ale díky tomu si člověk může srovnat v hlavě, co má v životě smysl. Kdyby nebylo organizace MEDICA a příběhů pacientů, které sdílíme s rodinami, tak by měl člověk jiné priority.

Nejvíce se zamýšlím v momentě, kdy doprovázíme rodinu s malými dětmi. Mám tři školou povinné děti a říkám si, co chci, aby si zapamatovaly. Jak má smysl trávit čas s rodinou. Co se opravdu musí udělat. Takové zastavení a zamýšlení člověka posouvá v názorech. A pomáhá si uvědomit, co má smysl. A pokud víte, že děláte něco, co vám dává smysl, tak se s pocitem vyhoření dá bojovat.

Máte sen, o který byste se s námi chtěla podělit?

Mám sen, že každý člověk má svůj hrnek, svou postel, své blízké. Prý asi za 20 let bude průměrně každá druhá rodina v České republice pečovat o svého blízkého s demencí. Tak abychom to všechno zdárně zvládli. ■

Nadace VINCI v České republice podpořila organizaci MEDICA částkou **90 000 Kč** na dezinfekci, ochranné pracovní pomůcky pro zdravotníky a biotronovou lampu pro pacienty v domácí péči. ■

PŘEKONAT SVŮJ STRACH

Onkologická pacientka, která se se svým onemocněním potýkala už delší dobu, byla z nemocnice na vlastní žádost propuštěna domů. Zнала svůj stav, věděla, že umírá a že jí moc času nezůstává. Lékaři jejímu manželovi řekli, že pokud paní přežije převoz sanitkou, pak jí zbývá jen pár dní života. Před jejím příjezdem jsme manželovi zapůjčili domů oxygenerátor, protože paní byla velice dušná a potřebovala být neustále na přívodu kyslíku. Byla tak slabá, že se sama ani neposadila. Zajistila jsem kanylku pro aplikaci opiátů a manžela dostatečně poučila.

S paní jsem si ještě popovídala, svěřila se mi se svou vírou a s tím, že se smrti nebojí. Manžel měl pár otázek ohledně péče. Nastínila jsem mu i další možný vývoj manželčina stavu, aby byl připraven. Rodinu jsem ten den navštívila kvůli injekci a podání léků podruhé ještě večer a domluvili jsme se na další návštěvě.

Ráno při mém příchodu už paní reagovala pouze na hlasité oslovení a pomalu upadala do agónie. Manžel v noci hlídal každý její dech, věděl přesně v kolik hodin se zhoršila, jistě to pro něj muselo být velice náročné.

V poledne mi manžel volal a prosil, abych přijela, jeho paní právě zemřela. Po zavolání koronera jsme společně manželku umyli a převlékli do šatů, které si sama už dříve vybrala. Přišla se rozloučit i další rodina. Byly to velmi smutné chvíle, když jsem viděla, jak životní partner pečuje v manželské posteli o tělo své zesnulé manželky, ale zároveň jsem za něj byla moc ráda, že překonal svůj strach, dovolil své nejbližší umřít doma a stál po jejím boku až do konce. ■

Sestřička, Medica